

казалъ: „Видите ли, деца, тѣзи плодове Богъ е назначилъ за храна на пустинника.“ Отъ тогава овчаритѣ много говорили за чудния отшелникъ. При него почнали да идватъ често хора и той изцѣрявалъ болни, утешавалъ нещастни и вършелъ много други чудеса. Славата му се разнесла далечъ и стигнала до ушитѣ и на българския царъ Петъръ, който лично пожелалъ да види отшелника. Съ много войници, царъ Петъръ отишелъ въ планината, и видѣлъ отдалечъ св. Ивана, понеже такава била волята на Бога Като разбралъ, че той е светецъ, царътъ му насипалъ злато въ една чаша и му я изпратилъ по единъ отъ войницитѣ. Св. Иванъ взелъ чашата, а златото повърналъ, казвайки на царскитѣ слуги: „Кажете на царя: така казва твоятъ братъ — Брате мой, не само съ хлѣбъ живѣе човѣкъ, но и съ Божието слово, както е писано въ Евангелието. Азъ нѣмамъ нужда отъ злато, а само за споменъ отъ тебъ ще задържа чашата!“

Мѣстото, кждето стоялъ царъ Петъръ, когато видѣлъ и говорилъ

съ св. Иванъ, и до днесъ се нарича „Царевъ връхъ“.

По-късно св. Иванъ Рилски основалъ своя манастиръ, въ равнището подъ постницата, която е запазена и до сега. Тамъ св. Иванъ основалъ своята първа монашеска община и оставилъ на своитѣ последователи заветъ съ наставления за монашеския животъ. Това било презъ 941 год., следъ което той се оттеглилъ въ своята стара пещера, за да прекара тамъ последнитѣ си години въ постъ и молитва. Въ пещерата той преживѣлъ още петъ години и, като стжпилъ въ седемдесетата си година, умрѣлъ на 18 августъ 946 година.

Св. Иванъ Рилски завеща на българския народъ: да пази своята православна вѣра и да живѣе добродетелно. Самъ той е обичалъ твърде много своя народъ. Напжтствувалъ е идващитѣ при него и имъ посочвалъ пжтя на правдата и истината.

За тая му обичъ и свети дѣла той е обявенъ за покровителъ на българския народъ и неговъ застѣпникъ предъ Бога.

Свещ. К. Т.

„Праведниятъ цѣвти като палма, издига се като кедръ ливански“.

(Библията: пс. 91:13).
